

Del af vore Medmennesker, der sandelig er i Trang. Jeg ønsker til Belysning af dette Spørgsmaal ganske kort at gøre opmærksom paa, hvad der er dokumenteret her i dette Ting for ganske faa Aar siden, nemlig dette, at af de Enker, der maatte have Ret til at vente, at der fra Lovgivningens Side blev taget Hensyn til dem, af de Enker rundt om i Landet, der har mistet deres Børns Fader, deres Livsledsager, deres Forsørger, vandrede i Aarene 1921—23 over 800 over paa Fattigvæsenets Omraade. De saa sig nødsagede til at melde sig til det offentlige Fattigvæsen, fordi vor Lovgivning hidtil har været og er saa karrig, at den Hjælp, man yder dem, er de ikke i Stand til at leve af. Disse over 800 Enker har tilsammen omkring 2 000 Børn. Et saa stort Antal af Medborgere, store og smaa, er i Løbet af 2 Aar vandret over paa det offentlige Fattigvæsen og har derved paa en Maade faaet sat den sorte Kokarde paa sig: de er kommet derover, hvor de mister deres borgerlige Rettigheder. Jeg vover at rejse det Spørgsmaal: Er vi saa elendigt stillede i dette Land, at vi ikke har Raad til at hjælpe disse vore uheldigt stillede Medmennesker? Hvad betyder det Tal, jeg nævnte? Det betyder ganske kort dette, at der er mere end een Enke hver eneste Dag Aaret rundt, der maa vandre over paa det offentlige Fattigvæsen, fordi hun ikke kan leve af den Enkeunderstøttelse, der ydes gennem den bestaaende Lovgivning. Naar det er Tilfældet, synes jeg nok, der er god Grund til at beskæftige sig alvorligt med en yderligere Forbedring af den sociale Lovgivning paa dette Omraade.

Hvad nu angaar Aldersrent-udgifterne, som den ene Taler efter den anden her har beskæftiget sig med, og som man fra Venstres Side er tilbøjelig til at se paa som noget, der er kommet alt for stærkt op, vil jeg gerne have Lov til at fremsætte blot et Par Bemærkninger. Den første skal da være den, at jeg ønsker at udtale min Anerkendelse af de forholdsvis forstaaende Ord om den sociale Lovgivning og de sociale Udgifter, der forleden Dag fremsattes fra denne Plads af det ærede Medlem Hr. Martin Hansen. Det var Udtalelser, der var Udtryk for en ganske anden Opfattelse end den, der gør sig gældende omkring ved Venstres Sammenkomster, hvor man ved et fælles Kaffebord underholder hinanden om de kolossale Udgifter, som nu medgaar til Underhold af de gamle. Hvordan stiller det sig? Ja, der er nævnt en hel Række Tal, og det, som den ene Venstremand efter den anden kommer ind paa,

og som man forstaaer er det, der gør sig gældende ude i Venstrekredse nu om Dage, er Tanken om at komme væk fra den bestaaende Aldersrentelov. Lad os et lille Øjeblik se historisk paa det. Lad os ganske kort erindre os, at da man her i Landet begyndte paa en Lovgivning til Gavn for de gamle, indførte man samtidig Øl- og Spiritusafgiften. I Virkeligheden var det saaledes, at Befolkningen straks fra Begyndelsen gennem forøgede indirekte Skatter ud af sin egen Lomme betalte det, som denne sociale Reform kostede. Hvis man nu om Dage ser Budget og Regnskab efter, viser det sig, at medens der fra Statens Side er anslaaet en Udgift til Aldersrentenyderne paa i alt 42 Mill. Kr., indbringer Øl- og Spiritusafgiften saadant noget som 62 Mill. Kr. — der er altsaa en Fortjeneste for Statskassen paa 20 Mill. Kr. paa dette Omraade. Hvis vi vil se Spørgsmaalet ud fra den samme Synsvinkel, som man gjorde, da man i sin Tid kom ind paa denne Lovgivning, er der altsaa ikke noget at beklage sig over i saa Henseende. Naar der tales om de store kommunale Udgifter til Aldersrente, kunde der maaske være Anledning til, idet jeg indrømmer, at Aldersrenten tynger ret haardt paa adskillige Kommuner, at komme ind paa Spørgsmaalet om at flytte en større Del af denne Udgift over paa Statskassen. Jeg vil haabe, at man i Fremtiden maa blive saaledes stillet, at man bliver i Stand til f. Eks. at lade de tre Fjerdedele af denne Udgift hvile paa Staten og den ene Fjerdedel paa Kommunerne. Jeg synes, det vilde være en retfærdig Fremgangsmaade, og naar man tænker paa de Indtægter, Staten har gennem de Skattelove, jeg for et Øjeblik siden nævnte, synes jeg ogsaa meget vel, det kan forsvares at stille mod en saadan Ordning.

Til allersidst ønsker jeg i Anledning af det ærede Medlem Hr. Kraghs Ord om, at Venstre nærer Mistillid, ja, dyb Mistillid til den siddende Regering, ganske kort for mit eget Vedkommende — og jeg tror, mange af mine Meningsfæller vil slutte sig til mig — at udtale en Tak til det ærede Medlem Hr. Kragh for netop disse Udtalelser. Der er ikke noget, der efter min Opfattelse virker bedre ude omkring i Landet end dette, at vore politiske Modstandere nærer Mistillid til den siddende Regering. Det er ganske sikkert saaledes, at man rundt omkring i Landet har noget i Behold af den gamle Opfattelse, som kom til Orde hos afdøde Jens Busk, da han i sin Tid sagde til sine Vælgere: Pas paa mig, hvis det skulde udvikle sig til, at jeg bliver